

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Пазарджик, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Коста Ст. Стоянов

Членове: Д. Б. Бишуров
Асен В. Велев

при участието на секретаря Константина Д. Рядкова

в присъствието на прокурора Г. Хр. К.

като разгледа докладването от Асен В. Велев Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20245200600165 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по рЕ. на глава 21 от НПК

Образувано е по протест с вх. № 29164/11.12.2023г. на прокуратурата
срещу Присъда № 81 от 29.11.2023 г., постановен по НОХД №
20235220200407 по описа за 2023 г. на Районен съд - Пазарджик.

С протестираната присъда подсъдимият И. Д. Е., ЕГН *****, роден
на 06.03.1976 г. в гр. Пазарджик, живущ в с. Симеоновец, обл. Пазарджик, ул.
„***“, българин, български гражданин, с основно образование, разведен,
неосъждан, работещ, е признат за невинен в това, че в гр. Пазарджик, след
като е осъден с Протокол от 14.10.2020г. на Районен съд - Пазарджик по
гражданско дело № 447/2020г. по описа на съда, влязло в законна сила на
14.10.2020г., да издържа свой низходящ - непълнолетния си син Д. И. Е.,
роден на ***г., чрез неговата майка и законен представител В.М.Е.,
съзнателно не е изпълнил задължението си в размер на повече от две месечни
вноски, а именно 16 месечни вноски по 200,00 лЕ. за периода от месец
септември 2021г. до месец декември 2022г. включително, или сума,
възлизаща общо в размер на 3 200,00 лЕ., като на основание чл. 304 от НПК е
оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК.

Срещу присъдата е постъпил протест от прокурор при Районна
прокуратура – Пазарджик, с която се излагат основания за нейната
неправилност. Излага се становище, че съдът не се е съобразил със събраните
по делото доказателства като счита, че са събрани категорични доказателства,

че подсъдимият не е изплащал издръжка на непълнолетния си син Д. Е., след като е осъден за това от гражданския съд с влязъл в сила съдебен акт, за повече от две вноски за инкриминирания с обвинителния акт период, като размерът на неплатената сума е бил общо 3 200,00 лев. Едва в последното заседание на 29.11.2023г. подсъдимият бил заплатил сумата от 3 000,00 лев. на свидетелката В.Е. – майка на детето, като останалата част от 200,00 лев., последната е получила по образувано от нея изпълнително дело срещу подсъдимия. Излага, че постановявайки оправдателна присъда, съдът бил игнориран събраните по делото доказателства, като е изразено становище, че от свидетелските показания на Е. обвинението е доказано с категоричност, доколкото кореспондират и с прочетените показания на детето, дадени на досъдебното производство. Сочи, че съдебната практика е категорична, че плащането на отделни суми по конкретни поводи не са плащане на издръжка, доколкото са инцидентни такива. Прави се искане за отмяна на присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК и на основание чл. 183, ал. 3 от НК да не бъде наказван. След изготвяне на мотивите е постъпило допълнение към протеста, с което се излага несъгласие с извода на съда, че е налице хипотезата на чл. 9, ал. 2 от НК. Счита, че в настоящия казус не се аргументира извод за явна незначителност на обществено опасност на деянието. Сочи, че престъплението по чл. 183, ал. 1 от НК е формално, на просто извършване, като вредните последици се изразявали в самото му извършване. Счита, че деянието на подсъдимия Е. е оказало такова въздействие, което не може да се окачестви като такова с нисък интензитет, доколкото са засегнати отношения, свързани с финансовите интереси на детето. Престъпното бездействие е продължило значителен период от време - не са заплатени 16 месечни вноски за издръжка, които съвсем съзнателно подсъдимият не е заплатил. Не се споделя извода на съда, че не са настъпили вредни последици за детето, тъй като ежедневните му нужди били по него основно от подсъдимия, доколкото според показанията на свидетелката Е., предоставяните средства били крайно недостатъчни, като по тази причина синът ѝ споделял, че гладува в дома на подсъдимия и за 2022 г. имал общо 700 неизвинени отсъствия. Счита, че тези обстоятелства не обосновават извод, че е налице маловажен случай и че обществено опасност на деянието е явно незначителна.

По подадения протест не са постъпили писмени възражения от страна подсъдимия, нито от неговия защитник.

В проведеното пред въззивната инстанция открито съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - Пазарджик поддържа подадения протест и го счита за основателен по изложените в него аргументи. Счита, че издръжката на детето се дължи за нормалното му физическо, нравствено и образователно развитие, като тя не била дадена в срок. Сочи, че едва в последното съдебно заседание в първата инстанция подсъдимият е заплатил дължимата издръжка поради страха си от наказателна отговорност. Изтъква, че периодът на неплащане на издръжката е твърде дълъг – 16 месеца. Счита, че липсват мотиви по отношение това, че при такъв дълъг период на неплащане е прието наличие на хипотезата на чл. 9 от НК. Излага, че както гражданският, така и наказателният процес се води в най-добрия интерес на детето, а той изисква регулярно плащане на издръжката. Отглеждането споделяно от двамата родители не изключвало отговорността на бащата да заплати съответната издръжка, поради което изразява становище, че за постигане

както на личната, така и на генЕ.лната превенция, подсъдимият следва да бъде признат за вИ.ен и съдът да не му наложи наказание на основание чл. 183, ал. 3 от НК, като прави искане отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова в горния смисъл.

Защитникът на подсъдимия – адвокат П., оспорва протеста. Излага, че нито в протеста, нито по същество пред настоящата инстанция се уточняват факти, без се уточняват факти и обстоятелства от значение за делото, а именно за прилагането на чл. 9, ал. 2 от НК, а сяко се държи на формалното прилагане на закона. Излага съображения за неоснователност на протеста, като счита за правилна преценката на съда, че в конкретния случай е налице хипотЕ.та на чл. 9, ал. 2 от НК, тъй като с оглед данните по делото липсва обществЕ. опасност на деянието. Прави искане за потвърждаване на присъдата.

Подсъдимият И. Д. Е. поддържа изложеното от защитника, като в последната си дума моли присъдата да бъде потвърдЕ..

Пред въззивната инстанция не сЕ.нгажираха нови доказателства.

При извършЕ. проверка за редовността и допустимостта на подадения протест, въззивният съд намира, че същият е редовен и допустим, като подаден от страна в процЕ. с право на жалба по смисъла на чл. 318 от НПК, в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК и отговарящ на изискванията на чл. 320 от НПК.

Съдът, като обсъди доводите в протеста и становищата на страните, изложени в съдебно засЕ.ние, като съобрази и събраните по делото доказателства, и след като в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда намира, че не са налице основания за нейната отмяна или изменение, съответно протестът се явява неоснователен, по следните съображения:

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по общия ред.

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е събрал и обсъдил събраните по делото гласни и писмени доказателствени материали - показанията на свидетелите В.Е. и Д. Е., последните дадени на досъдебното производство и приобщени по рЕ. на чл. 281, ал. 1, т. 5 от НПК, Протокол от 14.10.2020 г. за съдебна спогодба по гр.д.№ 447/2020г. по описа на Районен съд – Пазарджик и Удостоверения за настоящ адрес на свидетелите В.Е. и Д. Е..

Въз основа на направения от първоинстанционният съд анализ на събраните по делото доказателства, същият е приел следната фактическа обстановка:

Свидетелката В.М.Е. и подсъдимият И. Д. Е. имали сключен граждански брак, през време на който се родили двете им дЕ. - Д. И.а Е., родЕ. на ***г. и Д. И. Е., роден на ***г. Отношенията между двамата се влошили, като с протоколно определение от 14.10.2020г. по гр. дело № 447/2020 г. по описа на Районен съд – Пазарджик, влязло в сила на същата дата е одобрЕ. спогодба и бракът помежду им бил прекратен. Със същата спогодба родителските права върху дЕ.та Д. Е. и Д. Е. били предоставени на майката В.Е., а на подсъдимия И. Е. бил определен режим на лични отношения с тях, като последният бил задължен да заплаща месечна издръжка на двете си дЕ., чрез свидетелката В.Е., в качеството ѝ на тяхна майка и законен представител, в размер на по

200,00 лЕ. месечно, за всяко едно от дЕ.та. Ползването на семейното жилище в с. Симеоновец на ул. „***“, собственост на родителите на подсъдимия Е., било предоставено на майката В.Е. за срок от 1 година. Местоживеенето на дЕ.та било определено на същия адрес в с. Симеоновец.

На 04.08.2021г. детето Д. Е. навършила пълнолетие, а от октомври 2021г. майката В.Е. се преместила да живее в гр. Пазарджик, тъй като от развода до този момент подсъдимият бил на работа в чужбина, но се завърнал. Детето Д. Е. останал да живее при баща си в с. Симеоновец, със съгласието и без противопоставянето на майка му, като това положение продължило през почти целия инкриминиран период до декември 2022г. Свидетелят Д. Е. заявил нов настоящ адрес, считано от 20.12.2022г., в гр. Пазарджик на ул. „С.А.“ № 81, на който адрес от същата дата се регистрирала и майка му В.Е..

През инкриминирания период детето Д. Е. бил ученик в МЕ.нотехникума в гр. Пазарджик и пътувал до там с автобус. Преимуществено живеел при баща си в с. Симеоновец, който му купувал месечна карта за автобус, дрехи и му давал пари за джобни. Понякога Д. оставал да спи при майка си в гр. Пазарджик, която макар и по-рядко, също му давала пари и купувала дрехи.

За периода от месец септември 2021 г. до месец декември 2022 г. включително, подсъдимият И. Е. не е заплатил нито една от дължимите месечни издръжки на детето Д. Е., чрез неговата майка В.Е., или общо в размер на 3 200,00 лЕ.. В хода на първоинстанционното производство, в съдебно засЕ.ние на 29.11.2023г., подсъдимият Е. е заплатил на В.Е. сумата от 3 000,00 лЕ., като последната е заявила, че е получила по образувано срещу него изпълнително дело и сумата от 200,00 лЕ., поради това към 29.11.2023г. е изплатено цялото задължение за издръжка.

При така установЕ.та фактическа обстановка, районният съд е приел, че подсъдимият формално е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК, като от субективна страна деянието е извършено при условията на пряк умишъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Съдът е достигнал до извода, че деянието на подсъдимия не е престъпно, доколкото е с явно незначителна обществЕ. опасност по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, поради което подсъдимият е признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК.

Настоящата инстанция взе предвид, че за да е съставомерно едно деяние по чл. 183, ал. 1 от НК е необходимо от обективна страна, издръжката на лицата от кръга на посочените в нормата да е дължима съгласно влязло в сила решение на граждански съд, да не е платЕ. за период не по-малко от два месе., а от субективна страна това задължение да не е изпълнено съзнателно от дължащото алиментните задължения лице. Престъплението по чл. 183 от НК е типично продължено престъпление, което се осъществява с едно деяние, във форма само на бездействие и то трайно и непрекъснато в определен период от време. За съставомерността на деянието по чл. 183 от НК от значение е бездействието на задълженото да плаща издръжка лице, като наказателният закон се интересува и инкриминира именно пасивността на задълженото лице да изпълни задължението си. Началото на престъплението по чл. 183 от НК е след изтичане на срока, от който нататък осъденият да издържа свой съпруг, възходящ, низходящ, брат или сестра, става неизправен длъжник, най-малко за две месечни вноски. Същото се явява довършено в

момента, в който деецът изпълни задължението си за издръжка или пък то бъде изцяло погасено, при хипотезите, посочени в гражданските закони.

Следва да се има предвид, че задължението на родителите за издръжка по чл. 143, ал. 2 от СК е безусловно, т.е. не е обвързано с техните фактически възможности и способности да полагат труд. Родителят е длъжен така да организира собствените си ресурси и занятия, че да е в състояние да изпълнява приоритетното си задължение, което е парично и се дължи на месечни вноски от първия ден след влизане в сила на решението, тъй като чрез тях се осигуряват средства за съществуването на нуждаещото се дете.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК е приложима само тогава, когато деянието, невисимо от своя вид и насоченост формално осъществява признаците на престъпление, но поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна, по начин, че да не застрашава реално съществуващите обществени отношения. Малозначителността на деянието, е сред обстоятелствата, които изключват обществената опасност и противоправността на престъплението. Касае се за случаи, в които дадено деяние съдържа признаците от състава на престъплението, но само привидно - без действително да е общественоопасно или без да е такова в достатъчна степен, че при конкретните условия, то не е от естество да засегне въобще обществените отношения, които са негов обект или пък това засягане може да бъде незначително. Нормата на чл. 9, ал. 2 от НК е приложима по отношение на всички видове престъпления и тя е свързана със самото деяние, като личността на подсъдимия също има значение. В този смисъл при извършване на преценка за наличие предпоставките на чл. 9, ал. 2 от НК, следва да бъдат обсъдени и взети предвид не само фактическите данни, определящи степента на обществената опасност на самото деяние, но и тези относими към степента на обществената опасност на деянието.

Настоящият съдебен състав споделя фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд, като счита, че приета за установена от първата инстанция фактическа обстановка по делото се подкрепя от събраните по делото доказателства, които районният съд подробно е обсъдил и анализирал поотделно и в тяхната съвкупност. Въззивният съд намира, че не са налице основания за нейната промяна, доколкото пред настоящата инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, а от друга страна счита, че тя е правилно установена от първата инстанция, на базата на обективен, пълен, точен и логически издържан анализ на събраните по делото доказателствени материали. Въпреки предвид изложените по-горе теоретични постановки, съотнесени към установената по делото фактическа обстановка настоящата инстанция счита, че дейността на подсъдимия И. Е. изпълнява формално фактическия състав на инкриминираното в разпоредбата на чл. 183, ал. 1 от НК престъпление – неплащане на издръжка, осъществено при форма на вина пряк умишъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, както правилно и обосновано е приел контролираният съд, което деяние обаче, действително се отличава с явна незначителност на обществената му опасност по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК и изключва престъпния му характер, по следните съображения:

От събраните по делото доказателства, несъмнено се установява, че за инкриминирания с обвинителния акт период от месец 09.2021г. до месец 12.2022г. включително, подсъдимият съзнателно не е плащал издръжката на детето си Д. Е., роден на ***г., определен от одобрената от съда с протоколно определение от 14.10.2020 г. по гр. дело № 447/2020 г. по описа на Районен

съд – Пазарджик и влязла в сила спогодба за прекратяване на брака и уреждане на последиците от развода между неговите родители – подсъдимия И. Е. и свидетелката В.Е.. По силата на спогодбата подсъдимият Е. е осъден да заплаща издръжка на непълнолетния си син Д. Е. в размер на 200,00 лЕ. месечно, като за инкриминирания период – 16 месЕ., същата възлиза на 3 200,00 лЕ.. Самият подсъдим не отрича, че през инкриминирания период (09.2021г. – 12.2022г.) не е заплащал на бившата си съпруга дължимите суми за издръжка на детето си. Това обстоятелство се потвърждава и от действията на подсъдимия в последното проведено пред първата инстанция съдебно заседание по изплащане на сумата от 3 000,00 лЕ., като по този начин е погасил задължението в пълен размер. Остатък от общо дължимата за издръжка сума, в размер на 200,00 лЕ., съобразно изявлението на свидетелката В.Е., към този момент е била събрана в хода на образуваното от нея срещу подсъдимия изпълнително производство за принудителното ѝ събиране.

Същественото в настоящия случай е обстоятелството, че за почти целия инкриминиран период, въпреки че с посочЕ.та по-горе спогодба упражняването на родителските права е предоставено на майката на Д. – свидетелката В.Е., реалните грижи за детето, включително разходите по неговата издръжка, фактически са поети от баща му – подсъдимият И. Е.. По делото от свидетелските показания на майката и на детето Д. Е., последните надлежно приобщени по делото по рЕ. на чл. 281, ал. 1, т. 5 от НПК, при спазване на процесуалния закон за приобщаването им, безспорно се установява, че детето Д., след като майка му е напуснала къщата в с. Симеоновец и се преместила да живее в гр. Пазарджик от октомври 2021 г., е останал да живее при баща си и това положение продължило до декември 2022г., когато видно от представеното удостоверение за настоящ адрес с изх. № 02249/20.12.2022г., последният е регистриран с нов адрес в гр. Пазарджик на ул. „С.А.“ № 81, на който адрес от същата дата се е регистрирала и майка му В.Е..

От свидетелските показания на детето Д. Е., които съдът няма основания да не кредитира, по делото се установява, че основните грижи по издръжката му през целия период - след напускането на Е., са били поети от бащата. Видно от тези свидетелски показания след като майка му се е изнесла от къщата на баща му, Д. е останал да живее в с. Симеоновец при баща си, ходил е на училище в гр. Пазарджик, като е пътувал с автобус, а картата за транспорта е закупувана от баща му. Детето сочи, че и двамата му родители са му давали пари за ежедневните му нужди, като баща му – подсъдимият Е., му е давал пари всеки ден, защото е живеел при него. Майка му по-рядко му е давала пари, но в по-големи размери, защото рядко е оставал при нея в гр. Пазарджик, тъй като живее при баща си. Детето сочи, че сумите, които баща му предоставял са различни, в зависимост от това за какво са му били нужни. Изрично в показанията си Д. е посочил, че и двамата му родители се грижат за него, и няма претенции спрямо никой от тях, визирайки и двамата си родители. При разпита си споделя, че е живеел в с. Симеоновец, тъй като е израснал там, всичките му приятели са там и повече му харесва, както и че чувства по-добре там. Това кореспондира и с показанията дадени от майка му В.Е.. Д. сочи, че е имал проблем с неизвинени отсъствия в училище, за което и двамата му родители са се срЕ.ли с класния му ръководител. Тези обстоятелства се установяват и от показанията на свидетелката Е., която в показанията си признава, че синът ѝ през повечето време е живеел при баща си, който също му купувал карти за автобуса, не е отказвал да му дава пари,

като и, че синът ѝ лично и споделял, че баща му му купува и дрехи.

В подадения срещу първоинстанционната присъда протест, прокуратурата акцентира върху свидетелските показания на майката на детето, според които предоставяните средства на детето от баща му били крайно недостатъчни, като по тази причина синът ѝ споделял, че гладува в дома на подсъдимия и за 2022 г. имал общо 700 неизвинени отсъствия. Акцентира се и върху това, че престъплението по чл. 183, ал.1 от НК е формално такова, като вредните последици се изразявали в самото му извършване, като доколкото са засегнати отношения, свързани с финансовите интереси на детето, не можело да бъде изведен извод за явна незначителност на вредите, като се вземе предвид, че престъпното бездействие е продължило значителен период от време – 16 месЕ., както и че размерът на неплатЕ.та издръжка е голям.

Настоящата инстанция счита тези доводи за неоснователни. Това е така, доколкото не се държи сметка за обстоятелството, че именно бащата е поел грижите за детето през инкриминирания период, като е поЕ.л ежедневните му разходи и е осигурявал необходимото за неговото израстване. Твърдението на свидетелката Е., че Д. гладувал в дома на баща си е опровергано от самата нея, като при разпита си същата изрично посочва, че причината Д. да не яде в дома на баща му е, че „не обича много готвени храни и се храни повече навън“, „той е капризен и не яде много готвени храни“. Свидетелката Е. сочи, че баща му не е отказвал да даде пари на детето, а както сама посочва при разпита си - „той така се храни“. В този смисъл, не може да се направи извод, че бащата не е осигурявал средства за издръжка на детето. В показанията си Д. е посочил, че баща му осигурява карта за автобус, за да посЕ.ва училище. Доколкото упражняването на родителските права е предоставено на майката на детето, съответно обстоятелството, че детето е останало да живее при баща му, не изключва нейната родителската отговорност да следи неговото образователно развитие и пълноценното му израстване като член на обществото, като осъществява необходимия родителски контрол, нЕ.висимо от характЕ. на детето и неговите жЕ.ния.

Неоснователни са възраженията на държавното обвинение, че в случая следва да се приеме, че бащата е плащал отделни суми по конкретни поводи и същите са инцидентни такива, позовавайки се на съдебната практика, приЕ.ща, че такива спорадични плащания не са плащане на издръжка. Видно е от събраните по делото доказателства, че случаят не е такъв. Подсъдимият Е. е поел отглеждането на детето, изпълнявайки родителските си задължения, като му е осигурявал необходимите средства за отглеждането му, поЕ.йки ежедневните му нужди, а не инцидентни такива. Смисълът на закона, предвиждащ безусловното задължение на родителя, комуто не са предоставени родителски права спрямо детето, за плащане на издръжка на непълнолетните дЕ. е да бъдат посрЕ.ни ежедневните нужди на лицата, които са в нЕ.вноправно положение, защото са нЕ.ботоспособни и не могат да се издържат от имуществата си. Именно затова законодателят е преценил, че следва да криминилизира неплащането на издръжка на правоимащите, постановЕ. с влязло в сила съдебно решение. Непосредственият обект на посЕ.телство за този вид престъпления, съответно на наказателноправна защита, са обществените отношения в семейството, в конкретния случай породените във връзка с дължимата от родителя издръжка спрямо неговите непълнолетни низходящи, за задоволяване на техните ежедневни

потребности. Доколкото по делото безспорно е установено, че за инкриминирания период септември 2021г. - декември 2022г., ежедневните нужди на детето Д. са осигурявани от подсъдимия, който е поел грижите по отглеждането му, настоящата инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че макар и формално да са осъществени признаците на деянието по чл. 183, ал. 1 от НК, в случая обществЕ.та опасност на деянието действително се явява явно незначителна. Големият период на неплащане на издръжка – 16 месЕ., както и размерът на неплатЕ.та сума от 3 200,00 лЕ., не променят този извод, доколкото в случая се установи, че ежедневните потребности на детето са били задоволявани, съответно не може да се приеме, че от неплащането на издръжката са настъпили вредни последици за нормалното физическо, психическо и емоционално развитие на детето Д. Е., нито са били застрашени финансовите интереси на детето. В този смисъл, правилно първоинстанционният съд е отбелязал, че по делото е установено тъкмо обратното, а именно - през инкриминирания период Д. сам е пожЕ.л и е останал при баща си в с. Симеоновец, тъй като там се е чувствал най-добре, включително не е бил лишен от нищо необходимо.

С оглед това, че разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК е приложима по отношение на всички вИ.е престъпления и тя е свързана със самото деяние, като следва да се отчете и личността на подсъдимия, следва да се вземе предвид, че видно от приобщеното по делото свидетелство за съдимост подсъдимият И. Е. е неосъждан, като по делото не са налични данни за извършени от него противообществени прояви.

В разглеждания случай, анализирайки доказателствата по делото от гледна точка на обществЕ.та опасност на деянието и деЕ. и според настоящата инстанция, макар и формално да са осъществени признаците на престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК от подсъдимия Е., извършеното от него деяние е с явно незначителна обществЕ. опасност и е налице хипотЕ.та на чл. 9, ал. 2 от НК, до какъвто извод правилно е достигнал районният съд. С оглед установЕ.та малозначителност на деянието по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, правилно и в съответствие със закона, първоинстанционният съд е признал подсъдимия И. Е. за неВИ.ен в извършване на вмененото му престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК за съзнателно неплащане на издръжка в размер на повече от две месечни вноски на детето си Д. Е., след като е бил осъден с влязло в сила съдебно решение за това, а именно 16 месечни вноски по 200,00 лЕ. за периода от месец септември 2021г. до месец декември 2022г. включително, или сума, възлизаща общо в размер на 3 200,00 лЕ., и го е оправдал по така повдигнатото му обвинение.

Като се вземе предвид изложеното по-горе, неоснователно се явява искането поддържано от държавното обвинение за приложение на чл. 183, ал. 3 от НК, доколкото до приключване на делото пред първоинстанционния съд подсъдимият е заплатил изцяло на майката на детето сумата, дължима за издръжка за процесния период. Разпоредбата на чл. 183, ал. 3 от НК е приложима единствено в случаите, когато по делото се установи престъпление, което е извършено вИ.но, но с оглед поведението на подсъдимото лице, същото не подлежи на наказание. Доколкото малозначителността на деянието е сред обстоятелствата, които изключват обществЕ.та опасност и противоправността на престъплението, извършеното от подсъдимия Е. деяние не е престъпно, поради което приложението на чл. 183, ал. 3 от НК се явява нЕ.коносообразно.

С оглед гореизложеното, не са налице твърдените в протеста пороци на първоинстанционната присъда и същият се явява неоснователен. При извършената цялостна проверка на обжалваната присъда, въззивната инстанция не намери основания за нейната отмяна или изменение, поради което същата следва да бъде потвърдена..

Воден от горното и на основание чл. 338, във връзка с чл. 334, т. 6 от НПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 81 от 29.11.2023 г., постановена по НОХД № 20235220200407 по описа за 2023 г. на Районен съд - Пазарджик

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____